

РЕШЕНИЕ

№ 10937

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав, в публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9239** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на О. Н., О. Н., [дата на раждане] , гражданин на Р. Федерация, притежател на паспорт 76 0030416, издаден на 12.09.2019 г. от М. 77809, валиден до 12.09.2029 г., чрез адв. С. Ц., упражняваща дейност при Адвокатско дружество „Ц. и партньори“ при СГС, срещу Решение за отказ за издаване на виза от 22.08.2024 г. от консулско длъжностно лице при Консулска служба в [населено място], Р. федерация.

В жалбата са изложени доводи за немотивираност на постановения отказ, тъй като от него не става ясно въз основа на какви данни административния орган е достигнал до посоченото основание за отказ. В отказа е посочено, че една или повече държави считат О. Н., О. Н., [дата на раждане] , гражданин на Р. Федерация, за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност. Постановеният отказ не съдържа мотиви, нито посочва коя точно от хипотезите на чл. 10 от ЗЧРБ е налице. Не е посочена държава – членка, която счита жалбоподателя за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност. Посочена е практика на Съда на ЕС, а именно: Решение от 24.11.2020 г. – съединени дела С – 225 / 19 и С – 226 / 19 Minister Van Buitenlandse Z. . В това решение е посочено, че чл. 32, параграфи 2 и 3 от Визовия кодекс във връзка с чл. 47 от Х. трябва да се тълкуват в смисъл, от една страна, че изисква от държавата членка, приела окончателно решение за отказ да издаде виза на основание чл. 32,

параграф 1, буква „а“, подточка vi от този кодекс поради отправеното от друга държава – членка възражение за издаване на визата, да посочи в това решение коя държава – членка е отправила такова възражение, конкретното основание за отказ, възприето на базата на това възражение, евентуално заедно със съображенията по същество за възражението, както и органа, към който кандидатът за виза може да се обърне, за да разбере кои са наличните способности за защита в другата държава – членка. В жалбата е посочено, че в отказа си Консулската служба в М. не е посочила нито държавата, нито каквито и да било други мотиви, които да обосноват решението. От паспорта на жалбоподателя е видно, че той има предишни три визи за страната. О. Н. не е нарушавал обществения ред на страните – членки, нито представлява опасност за някоя от тях. Отказът не съответства на материалния закон и на неговата цел. В обжалвания отказ не се посочва фактическото основание, на което е отказано издаването на виза. Не са спазени административнопроизводствените правила.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Е. Д.. Искат от съда да отмени оспорения административен акт. Претендира заплащане на разноски по делото, за което се представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - консулско длъжностно лице при Консулска служба в [населено място], Р. федерация, редовно призован, представлява се от юрисконсулт К.. Искат от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Оспорваният отказ е издаден в условията на обвързана компетентност, и е постановен след проведена съгласувателна процедура с ДАНС.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща прокурор за участие в производството.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните, извърши преценка на събраните по делото доказателства и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорения отказ и на посочените в жалбата основания по чл. 146 от АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

На 02.08.2024 г. О. Н., О. Н., [дата на раждане] , гражданин на Р. Федерация, притежател на паспорт 76 0030416, издаден на 12.09.2019 г. от М. 77809, валиден до 12.09.2029 г., в [населено място], е подал заявление за издаване на виза № 24013439. Заявлението се е отнасяло за виза със срок от 90 дни. Посочена е целта на пътуването – „делова“. Многократно влизане. Към заявлението е приложен паспорт от Руската федерация. Приложени са предходни визи, както и покана – декларация от физическо или юридическо лице, извършващо дейност по Търговския закон, за бизнес пътуване на чужденец в Република България. Поканата е от „Аква Трийтмънт“ АД, представлявано от М. Н. М., член на борда на директорите. В поканата е посочено, че М. може да осигури програмата, пребиваването и настаняването за срок от 90 дни за времето от 10.08.2024 г. до 10.02.2025 г. Представен е и договор за управление между „Аква Трийтмънт“ АД и О. Н., както и отчет по разплащателна сметка на физическо лице от П. АД, с титуляр Н.. Приложена е и медицинска застраховка от У..

На 22.08.2024 г. е постановен отказ за издаване на виза на О. Н., О. Н., [дата на раждане] , като е отбелязана точка 7 от стандартния формуляр, а именно „една или повече държави Ви считат за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност“. От ответника са представени писмени доказателства, а именно: Заповед № 71 от 31.10.2022 г., издадена от посланика на България в Руската федерация, за оправомощаване на М. Н. К., да бъде длъжностно лице с функции да съставя,

подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.), съдържащи уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Представена е и Заповед № 95 – 00 – 254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34 от Н..

От жалбоподателя са представени доказателства – визи за шенгенско пространство, потвърждение, че О. Н. е главен изпълнителен директор на проекта С. С. баня България, заверен превод на заявление за шенгенска виза, Безплатна анкета.

В хода на съдебното производство е разпитан свидетел – М. Н. М.. Свидетелят посочва, че О. Н. е посещавал България многократно. Има една единствена дейност – изграждане на диабетичната клиника и хотела в С. баня. „Аква Трийтмънт“ АД е член на борда на директорите на Европейската спа организация, която е със седалище в Б.. При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателя на дата 22.08.2024 г., а жалбата в съда е подадена на дата 04.09.2024 г. Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт поради което е допустима.

По същество, жалбата е основателна по следните съображения:

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от цитирания нормативен акт.

Обжалваният отказ е издаден от консулско длъжностно лице завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация. По делото е приложена Заповед № 71 от 31.10.2022 г., издадена от посланика на България в Руската федерация, за оправомощаване на М. Н. К., да бъде длъжностно лице с функции да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.), съдържащи уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Приложена е и Заповед № 95 – 00 – 254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34 от Н..

Съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Отказът е издаден в писмена форма, като не съдържа конкретни фактически

основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (обн., ДВ - бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - "Наредбата"/Н..

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалвания административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. Съгласно чл. 4 от Акта относно условията за присъединяване на Република България и Румъния, разпоредбите на достиженията на правото на Шенген, посочени в Приложение II към Акта, са задължителни и се прилагат в Република България от датата на присъединяване (1.01.2007 г.). След приемането на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 г. относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, обнародвано Обн. - Л ОВ. бр.165 от 2 юли 2018 г., към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс – понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с Регламент (ЕС) 2019/1155.

Съгласно чл. 32, параграф 1, буква „а“, подточка vi от Регламент (ЕО) № 810/2009, отказва се издаване на виза на лице, което се счита за заплаха за обществения ред, вътрешната сигурност или общественото здраве, определени в член 2, параграф 19 от Кодекса на шенгенските граници, или за международните отношения на държава-членка, по-специално когато има подаден сигнал в националните бази данни на държавите-членки с цел отказ за влизане на посочените по-горе основания.

С Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19, R.N.N.S (225/19) и K.A. (C-226/19) срещу Minister van Buitenlandse Z., запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т. 34 от Решението). В точка 39 от Решение на Съда на ЕС, Голям състав, по посочените съединени дела C-225/19 и C-226/19, предмет на

тълкуване е именно какво трябва да съдържат мотивите за отказа, ако е налице хипотезата на държава – членка, която счита кандидата за виза за заплаха. По – конкретно е посочено следното: В поле 6 от стандартния формуляр се уточнява, че „една или повече държави членки [...]счита(т)“, че кандидатът представлява заплаха на някое от основанията за отказ, посочени в член 32, параграф 1, буква а), подточка vi) от Визовия кодекс. Макар текстът на мотивите, посочен срещу това поле, да не предвижда възможност за компетентния национален орган да идентифицира държавата членка, възразила срещу издаването на виза, или да мотивира по-подробно решението си, по-специално като уточни конкретно кое от всички посочени общо в тази разпоредба основания оправдава това решение, все пак той може да направи такива уточнения в озаглавената „Забележки“ рубрика от стандартния формуляр.

Нещо повече – в т. 46 от същото решение е посочено следното: При това положение дори ако, както следва от точка 39 от настоящото съдебно решение, мотивите, съответстващи на поле 6 от стандартния формуляр, са предварително определени, в случай на прилагане на основанията за отказ по член 32, параграф 1, буква а), подточка vi) от Визовия кодекс компетентният национален орган е длъжен да уточни в озаглавената „Забележки“ рубрика от стандартния формуляр коя държава членка или кои държави членки са възразили срещу издаването на визата и конкретното основание за отказ, възприето на базата на това възражение, евентуално заедно със съображенията по същество за възражението.

В т. 48 от решението е посочено, че що се отнася до въпроса за обхвата на съдебния контрол в контекста на обжалването, предвидено в член 32, параграф 3 от Визовия кодекс, следва да се припомни, че задължението на държавите членки да гарантират право на ефективни правни средства за защита по смисъла на член 47 от Хартата срещу решение за отказ да се издаде виза, изисква съдебният контрол върху това решение да не се свежда до формална проверка на основанията, предвидени в член 32, параграф 1 от Визовия кодекс. Така този контрол трябва да се отнася и до законосъобразността на посоченото решение, като се вземат предвид всички обстоятелства от преписката — както фактически, така и правни — на които компетентният национален орган е основал това решение.

Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, вид “С“, като целта е определена като делова. В разглеждания случай, правното основание за отказа е разпоредбата на чл. 32, параграф 1, буква „а“, подточка vi) от Визовия кодекс, а като мотиви на отказа е налице словесно цитиране на последните. Фактически основания в обжалвания акт не са посочени. В оспорения акт липсват мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че трябва да се произнесе с отказ. Не са посочени държавите – членки, които намират кандидата за заплаха за вътрешната сигурност или обществения ред, като това е осъществено в нарушение на тълкуването, посочено в Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19. Това ограничава правото на защита на жалбоподателя. Изводът не се разколебава и от представената по делото разпечатка от Националната визова система по съгласуване на заявлението за издаване на виза с № 24013439 (л. 180 от делото). В тази разпечатка в полето „Основание за решението:“ е посочено „Заплаха за обществения ред, вътрешната сигурност и общественото здраве“. На следващия ред от разпечатката е посочено: Приложение VI на Визовия кодекс – т. 7: една или повече държави членки Ви считат за заплаха за обществения

ред или вътрешната сигурност.

Административният орган не е обсъдил писмените доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза от жалбоподателя. Видно от доказателствата по делото, жалбоподателят е представител на дружество „Аква Трийтмънт“ АД, ЕИК[ЕИК]. Твърди се, че дружеството оперира *Swissotel* С. баня, което ще бъде 5 – звезден премиум курорт, поставящ нови стандарти в лукса, обслужването и качеството в региона. Не е обсъдена предоставената от св. М. М. покана – декларация от физическо или юридическо лице, извършващо дейност по Търговския закон, за бизнес пътуване на чужденец в България (л. 52 от делото). В поканата е посочено, че М. М. може да осигури програмата, пребиваването и настаняването за срок 90 дни за времето от 10.08.2024 г. до 10.02.2025 г. Декларацията е заверена нотариално. Не е обсъдено Удостоверение изх. № 002 / 02.07.2024 г., от което е видно какъв е брутният доход за периода 01.01.2023 г. до 31.05.2024 г. в лева. От административния орган не е обсъден и договор за управление № 001 от 02.12.2019 г. Той е сключен между „Аква Трийтмънт“ АД и О. Н.. Административният орган се е позовал единствено на становището на ДАНС. Според настоящия състав, органът трябва да изложи собствени мотиви при наличие на такова отрицателно становище, след което да го обсъди в контекста на всички представени от страна на жалбоподателя писмени доказателства.

С оглед установените факти по делото настоящият състав приема, че оспореният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосновавали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт.

Отказът е постановен в пряко нарушение на тълкуването на Общностното право, осъществено в съединени дела С-225/19 и С-226/19 (R.N.N.S. (С-225/19) К.А. (С-226/19) срещу *Minister van Buitenlandse Z.*). В полето „Допълнителни забележки“ на стандартния формуляр не е посочена държавата, която счита О. Н., О. Н., [дата на раждане], гражданин на Р. Федерация за заплахата за обществен ред или вътрешната сигурност. Това състояние е нетърпимо спрямо установеното в т. 39 от посоченото по – горе решение на СЕС.

По изложените съображения, издаденият отказ е незаконосъобразен. Той е постановен в нарушение на изискването за форма – чл. 146, т. 2 от АПК. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката трябва да се изпрати на съответния компетентен

административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган трябва да обсъди всички писмени доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговаря ли на законовите изисквания. (в този смисъл Решение по адм. дело № 10335 / 2022 г. на ВАС).

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя трябва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения договор за правна защита, квитанция за внесена държавна такса в общ размер – 2410 лева (включващи 2400 лева – заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лева – държавна такса).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 45-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. Н., О. Н., [дата на раждане] , гражданин на Р. Федерация, отказ за издаване на виза от 22.08.2024 г. от консулско длъжностно лице при Консулска служба в [населено място], Р. федерация, М. К..

ИЗПРАЩА преписката на консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в М., Р. федерация, чрез дирекция "К. отношения" в Министерството на външните работи за издаването в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на О. Н., О. Н., [дата на раждане] , разноски по делото в размер на 2410 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.